क्वाश्रुत्या भाति कालोऽत्र मैवमङ्गत्वबोधनम्।
श्रुतेर्मुख्यं प्रक्रिया च तथा सत्यनुगृह्यते॥

इदमाम्नायते, वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेत। अग्निं चित्वा सौत्रामण्या यजेत। तत्रेष्ट्वेति त्वाप्रत्ययः वाजपेयस्य पूर्व्वकालिकतां ब्रूते। तस्माद्वाक्यमिदं बृहस्पतिसवस्योत्तरकालीनतां बोधयतीति चेन्मैवं, वाजपेयाङ्गत्वबोधनमेव क्वाश्रुतेर्मुख्योऽर्थः। समानकर्त्तृकयोः पूर्व्वकाल इति सूत्रेण क्रियाद्वयस्य एककर्त्तृकतायां तद्विधानात्। यद्यपि सूत्रे पूर्व्वकाल इत्युक्तम्, तथापि तन्न नियतं, मुखं व्यादाय स्वपितीत्यत्र कालैक्येऽपि प्रयोगात् वाजपेयप्रकरणमप्यङ्गत्वेन गृह्यते। अन्यथा त्वप्रकृते बृहस्पतिसवे कालविधानात् प्रकरणं बाध्येत। अङ्गत्वे कर्म्मान्तरत्वेन प्रसिद्धबृहस्पतिसवत्वाभावात् शब्दोऽनुपपन्न इति चेत् न, मासाग्निहोत्रन्यायेन तद्धर्म्मातिदेशार्थत्वात्। तस्माद्वाक्यमिदमङ्गत्वबोधकम्। अग्निं चित्वेत्यत्राप्येवं योजनीयम्॥

इति प्रथमोऽनुवाकः॥ १॥

अथ द्वितीयोऽनुवाकः॥

प्रथमे बृहस्पतिसवोऽभिहितः। द्वितीये वैश्यसवोऽभिधीयते, स च सूत्रकारेण स्पष्टमभिहितः। अथ सवानां व्याख्यातो बृहस्पतिसवः, वैश्यः पुष्टिकाम आग्नेयादीनि सप्त हवींषि